

I dag våknet jeg som vanlig på det skitne pleddet som akkurat dekker den harde bakken under. Jeg reiste meg opp, og kikket ut mot søppelhaugene som reiste seg som fjell over bakken. Sandalene som sto i hjørnet bak soveplassen var klar til en ny dag. Jeg slengte på meg skoene, og gikk bortover mot arbeidsplassen, uten å vite at dette skulle bli en annerledes dag.

-Hallo, er det noen her? ropte jeg.

Men det kom ikke noe svar.

-Hallo! prøvde jeg igjen.

Fortsatt ingen svar. Aldri i livet hadde jeg kommet først, det var alltid noen som kom flere timer før de andre, for å få tak i det nye som hadde blitt kastet.

Bortover langs søppelhaugene var det ikke et eneste tegn til liv, ikke en gang en måke. Nå satte jeg opp farten, så høy fart som de tynne beina mine kunne komme opp til.

-Hallo! ropte jeg for tredje gang.

Men nå kunne jeg så vidt høre:

-Hjelp! Hjelp!

Nå hadde jeg nådd toppfarten, og løp uten å bry meg om alt søppelet som lå under meg.

-Hjelp! Vær så snill, hjelp oss!

Da jeg rundet hjørnet kunne jeg endelig se hva som skjedde.

Alle arbeiderne sto i en klynge, foran to menn som jeg aldri hadde sett før. Jeg stoppet, og hev etter pusten. Den ene mannen snudde seg mot meg med forskrekkede øyne.

-Hva gjør hun her? spurte den andre mannen med en rasende stemme.

De skulle akkurat til å løpe mot meg, men en av arbeiderne tok opp en glassflaske, og skøyt den rett i foten til den ene mannen. Blodet sprutet, og han datt i bakken. Men det så ikke ut til å stoppe den andre mannen, for allerede var han kommet halvveis mot meg.

Nok en gang smalt det en glassflaske ut fra hånden til arbeideren, men nå bommet han. Mannen stoppet, og snudde seg mot arbeideren igjen.

-Hva er det du tror du gjør?

Nå var stemmen sjokkert i stedet for rasende.

Dette hadde gitt arbeideren nok tid til å kaste enda en glassflaske, men han bommet igjen. Raseriet var tilbake hos mannen, og nok en gang var han på vei

mot meg. Jeg sto stille i et par sekunder, men så husket jeg det.

Tidligere denne uken var det to merkelige menn som besøkte arbeidsplassen. De spurte etter Raphael, arbeideren som hadde kastet glassflaskene. Mannen som nå var på vei mot meg var skrekkelig lik Raphael.

Mannen var bare noen få meter foran meg, før han stoppet. Øynene var klissvåte av tårer. Han kikket oppgitt på meg og sa:

-Unnskyld, jeg mente ikke å skremme deg. Jeg ble bare så skremt da jeg så deg. Han kikket tilbake mot de livredde arbeiderne. Han kikket på hver og en av dem, men stoppet da han så Raphael. Raphael gikk noen få skritt framover.

-Pappa? nå var også Raphael på gråten.

Nå løp Raphael mot mannen. Da de hadde kommet til hverandre, kastet Raphael seg inn i mannens armer.

-Unnskyld! Unnskyld, for at jeg dro fra deg! Kom det ut fra mannen.

-Det går bra pappa, hulket Raphael.